

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

ЮРКОВА СТЕЖИНА

Весна. Мати порається у квітнику. Юрась у неї за помічника.

— Як розрослася косиця, — каже мати. — Доведеться проїдати, щоб інших квіток не поглушила...

Косицею вона називає квітку з прямим та гострим, наче зрізаним навскоси листям. По-науковому — це ірис. А в селі на них часом кажуть півники. Мабуть, тому, що квітка в них пухнаста, ніжна, мов пір'їни на хвості красеня-півника.

— Залишу смужку по краях, а решту доведеться викинути, — сказала мати й заходилася викорчовувати косицю. — Оце й тобі робота, — звернулася вона до сина. — Принеси з комори ряденце та складай на нього викопані корчики. А тоді винесемо з подвір'я.

Юрась присів біля купи корінців, узяв одненького в руки, придивився.

— Мамо! — вигукнув здивовано. — То воно живе? Воно росте?

— Авжеж, — усміхнулася мати, — хоч і рання весна, а косиця вже покільчилася. Отака вона живуча...

Хлопчик поскладав на ряденце корінці, став, замислено оглянув подвір'я, тоді знову підійшов до матері.

— Ма, — поспитав Юрасик, — а якщо ці корінці посадити, вони приймуться?

— А чого ж, приймуться, — озвалася мати. — косиця невибаглива. Але де ти збираєшся садити?

Юрко пішов до повітки, взяв заступа. Однак інструмент цей був для нього завеликий, тому хлопчикові довелося сказати про свій задум.

— А можна кущиками косиці обсадити стежку через подвір'я?

щоки, напинає сорочину й кличе у поля, на луки, — там роздолля, там так добре гуляти на привіллі!

Але Юрасеві кортить оглянутися й на стежку, що привела його на пагорб, подивитися на річку, на їхню хату. Він обертається, й очі йому аж круглішають з подиву: кущі верболозу скупчилися при самому березі, а старі верби стоять нахильці над водою та полощуть у ній свої довгі зелені коси. Качата на хвилях плавають, неначе маленькі білі кораблики. А хата! Звідси, з пагорба, вона зовсім не така велика, як зблизька. Стіни весело біліють, шибки виблискують на сонці, тож хлопчикові здається, що хата всміхається й весело підморгує до нього...

— Юра-сю-у-у!

Мама. Вона кличе його снідати.

А хлопчик не може так зразу побігти додому: його зачаровують барви чудесного ранку, а за пазухою повно теплого лоскітливого вітру.

— Лети собі на волю! — каже Юрасик вітрові, висмикує сорочину зі штанців та й пускається бігцем у долину.

Бешкетник-вітер лопотить у нього за спиною, а хлопчикові здається, наче в нього вирости крила, і він летить високо над землею, сміливо ширяє в піднебессі, а назустріч йому пливуть безмежні поля, зелені луки, далекий ліс та прозоре марево. Унизу — легкі білі хмарини, а над головою синє небо та золоте сонце на ньому.

А може, він Івасик-Телесик? Може, то гуси-гуси-гусенята взяли його на крилята й понесли-понесли-понесли? Чом би й ні? Адже в казці таке буває...

ЗМІСТ

ЮРКОВА СТЕЖИНА	3
ЖАБКА-САНІТАРКА	9
КМІТЛИВА ДАНКА.....	14
КОЛИ ДОСТИГАЄ ПШЕНИЦЯ	21
БО ВІН РАК!	27
НАЙКРАЩИЙ ГРИБ	32
НА ГРЯДЦІ	37
ЯК У КАЗЦІ	43

